

community

The New Apostolic Church around the world

04/2026/GE

ქრისტე, ეკლესიის თავი

რედაქციისგან
ღია კარი ზეცისკენ
ღვთისმსახურება
ქრისტეს სხეული: ერთობა
მრავალფეროვნებაში

დოქტრინა
იმაზე მეტი, ვიდრე
უბრალოდ წესი: წმიდა
ზიარება

საერთაშორისო
ახალსამოციქულო ეკლესია

New Apostolic Church
International

■ რედაქციისგან

3 კარი ღიაა ზეცისკენ

■ ღვთისმსახურება

4 ქრისტეს სხეული: ერთობა მრავალფეროვნებაში

■ ვიზიტი ევროპაში

10 ჯერ კიდევ არის ადგილი უფლის სუფრასთან

■ საბავშვო კუთხე

12 ხაზინდარი (საჭურისი) ეთიოპიიდან

14 სტუმრად რუსლანთან ალმაატაში (ყაზახეთი)

■ დოქტრინა

16 იმაზე მეტი, ვიდრე უბრალოდ წესი: წმიდა ზიარება

ლია კარი ზეცისკენ

ძვირფასო ძმებო და დებო,

როგორ მოვხვდეთ ზეცაში? ეს არ არის თეორიული კითხვა, არამედ ძალიან კონკრეტულია: რა შეგვიყვანს ღმერთთან თანაზიარებაში და რა დაგვტოვებს მის მიღმა? უძღვები შვილის შესახებ იგავის ერთი ასპექტი საინტერესო პერსპექტივას გვიჩვენებს.

უძღვები შვილი ბრუნდება და მამას პატიებას სთხოვს. მამა მას ახალ სამოსელს, ბეჭედსა და ახალ ფეხსაცმელს აძლევს: „ჩემი ვაჟი [...] დაკარგული იყო და გამოჩნდა.“ ამის გამო დიდი ნადიმი იმართება, სადაც მამასა და შვილს შორის თანაზიარება სუფევს, თანაზიარება ყველა იქ მყოფს შორის, სრული ერთობა. სრული თანაზიარება სიყვარულით. და ახლა ისმის კითხვა: როგორ მოვხვდეთ ამ ნადიმზე?

იმის გასაგებად, თუ როგორ შეიძლება, რომ ადამიანი ვერ მოხვდეს ამ ნადიმზე, უფროს ვაჟს შევხედოთ. მას უთხრეს: შენი ძმა დაბრუნდაო. ის გაბრაზდა და გარეთ დარჩა, აღარ შევიდა სახლში. მამა გამოვიდა და სთხოვა, რომ შიგნით შესულიყო. კარი ღია იყო მისთვის. მაგრამ მან არ მოინდომა შესვლა.

მამისა და შვილის შემდგომ საუბარში ნათელი ხდება, რომ უფროსი ვაჟი გულგატეხილი და გამწარებულია – შეპყრობილი ამაო პატივმოყვარეობითა და ეგოიზმით.

ფოტო: საკრძაპოროსო ახსე

როგორც ვხედავთ, მამა არ ეღობება მას ნადიმისკენ მიმავალ გზაზე. უფროსი ვაჟი თავისი სურვილით რჩება გარეთ – შებოროტი წყენით, სხვებთან შედარებითა და პრეტენზიებით. კარი ღიაა, მოწვევა ძალაშია, გზა თავისუფალია. მაგრამ შიგნით შესვლას მხოლოდ ის შეძლებს, ვინც საკუთარი პოზიციის დასათმობად არის მზად

ჩვენც ასე გვიწვევს ღმერთი: გარეთ ნუ დარჩები. მიატოვე ის, რაც გაშორებს – ეგოიზმი, პატივმოყვარეობა, გამწარება. შედი იმ თანაზიარებაში, რომელსაც ღმერთი განიჭებს. კარი ღიაა.

გულითადი კავშირით

თქვენი

ჰელგე მუჩლერი

ქრისტეს სხეული: ერთობა მრავალფეროვნებაში

ფოტოები: სამხრეთ აფრიკის ახსე

2026 წლის 24 მაისი, სულთმოფენობის კვირა, კეიპტაუნი (სამხრეთ აფრიკა)

1. კორ. 12, 13

რადგან ყველანი ერთი სულით მოვინათლეთ ერთ სხეულად, იუდეველნიც და ბერძენიც, მონებიც და თავისუფალნიც, ასე რომ, ყველას ერთი სული გვაქვს ნასვამი.

ჩემო საყვარელო ძმებო დ დებო, სულთმოფენობაზე (ორმოცდაათობაზე) სულიწმიდის გარდამოსვლას ვიხსენებთ. მაგრამ ეს გახსენებაზე მეტია. ჩვენ მადლობას ვწირავთ და ვადიდებთ ღმერთს სულიწმიდის გარდამოსვლისთვის. სულიწმიდის გარდამოსვლის წყალობით, ახლა აქ და დღეს ჩვენს შორის უფლის სუფევის განცდა შეგვიძლია. იმის გამო, რომ სულიწმიდა დედამიწაზე მოქმედებს, ეკლესიაში მოქმედებს, შეგვიძლია განვიცადოთ, რომ უფალი ნამდვილად სუფევს. ის არ არის ძალიან შორს ზეცაში. ის ჩვენს შორისაა. მისი მოსმენა შეგვიძლია. მისი სიყვარული შეგვიძლია შევიგრძნოთ. მისი სიახლოვე შეგვიძლია განვიცადოთ. მადლობა, ყოვლისშემძლე ღმერთო, რომ შენი სული მოუვლინე დედამიწას. ჩვენ

ვადიარებთ ასევე ჩვენს რწმენას. ჩვენ გვწამს ქრისტეს ეკლესიის. ეს არის ჩვენი რწმენა. ჩვენ გვწამს ქრისტეს ეკლესიის. მაშასადამე, როდესაც ქრისტეს ეკლესიაზე ვლაპარაკობთ, როდესაც ჩვენი მრწამსი ლაპარაკობს ეკლესიაზე, ჩვენ არ ვგულისხმობთ ახალსამოციქულო ეკლესიას, როგორც ადამიანების მიერ შექმნილ რელიგიურ ორგანიზაციას. ჩვენ ვგულისხმობთ ქრისტეს ეკლესიას, რომელიც სულიწმიდის მოქმედების შედეგია. ეს არის რაღაც წმიდა, სრულყოფილი, სულიწმიდის მიერ შექმნილი. ქრისტეს ეკლესია მონათლულ მორწმუნეთა კრებულია, რომელიც მიჰყვება ქრისტეს და უფალად აღიარებს მას - და თქვენ ეს იცით. მე ახლა ნახევარი საათი შემიძლია მხოლოდ ამ წინადადებაზე ვილაპარაკო. მონათლული მორწმუნეები, რომლებიც მიჰყვებიან უფალს და უფლად აღიარებენ მას - აი ეს არის ქრისტეს ეკლესია. იმის გამო, რომ ცოტა რთულია ამის გაგება, ის საკმაოდ თეოლოგიურია, მის აღსაწერად პავლე ხატოვან მაგალითს იყენებს, მაგალითს, რომლის გაგებაც ყველას შეუძლია, ქრისტეს სხეულის ხატოვან მაგალითს. ის ამბობს: „დიახ, ქრისტე ზეცაშია. ეკლესია მისი სხეულია დედამიწაზე.“ ასე რომ, ამის წარმოდგენა ადვილია. ქრისტე, თავი, ზეცაშია, მისი სხეული კი დედამიწაზეა.

ამდენად, ქრისტე თავისი სხეულის მეშვეობით აგრძელებს მოღვაწეობას დედამიწაზე. თავი ზეცაშია, მაგრამ ხსნის საქმეებს იგი მისი სხეულის მეშვეობით აგრძელებს. მას არ შეუწყვეტია თავისი საქმე და არ უთქვამს: „კარგი, მე გავაკეთე ჩემი საქმე, დავასრულე, ახლა მამასთან ვბრუნდები, თქვენ გააგრძელებით.“ არა, ის კვლავაც აგრძელებს მოქმედებას, რამეთუ ჯერ კიდევ სუფევს იგი ამქვეყნად მისი სულის მეშვეობით. ის აგრძელებს თავის საქმე, იმას, რასაც დედამიწაზე ყოფნის დროს აკეთებდა. დედამიწაზე ამ საქმეს იგი თავისი სხეულის მეშვეობით ასრულებს. რას აკეთებდა იესო, როცა ამქვეყნად იყო? ის ღვთის არსს აცხადებდა. ის იუწყებოდა მის სიყვარულს, იუწყებოდა მის ნებას, მის ძლევამოსილებასა და ხსნის გეგმას. ეს იყო პირველი, რაც მან დედამიწაზე ყოფნის დროს გააკეთა. მერე კი ცოდვილებს მოქცევისკენ უბოძა და მისი მიმდევრობისკენ მოუწოდა. ეს მეორე პუნქტი იყო. ის ზრუნავდა ასევე ღარიბებზე, სნეულებზე, გაჭირვებულებზე და ეხმარებოდა მათ. მას მათი დახმარება და მათი ტანჯვისგან გათავისუფლება სურდა. ის მიდიოდა ცოდვილებთან და ეუბნებოდა:

„შენ ცოდვილი ხარ, მაგრამ ღმერთს უყვარხარ.“ ის აჩვენებდა ცოდვილებს, რომ ღმერთს უყვარს ისინი, და შუამდგომლობდა მათ. და ბოლოს, მეხუთე პუნქტი. ის თავისიანებს აგროვებდა, თავის მოწაფეებს. მას სურდა, რომ ერთნი ყოფილიყვნენ ისინი. ასეთი იყო ქრისტეს მოღვაწეობა მისი დედამიწაზე ყოფნის დროს.

ახლა ის ზეცაშია, მაგრამ აგრძელებს თავის საქმეს დედამიწაზე. ხსნის საქმეს იგი მისი სხეულის მეშვეობით განაგრძობს, მორწმუნეთა კრებულის მეშვეობით, რომლებიც მისდევნენ ქრისტეს, რომლებიც უფლად აღიარებენ მას. და ეკლესია? ეს ჩვენ ვართ. ჩვენი ამოცანაა, შევასრულოთ ის საქმე, რომელსაც იესო დედამიწაზე ყოფნისას ასრულებდა. დღეს, აქ, ამ ადგილას, იმ ადგილას, სადაც ვცხოვრობთ. ასე, რომ იესო ქრისტეს მაცხოვრებელი საქმეების დედამიწაზე განცდა მისი სხეულის, ეკლესიის, მეშვეობით არის შესაძლებელი. ჩვენ კი იმაზე უნდა ვიზრუნოთ, რომ ადამიანებმა ხსნის იმ საქმეების შეცნობა შეძლონ, რომლებიც ხორციელდება. ჩვენ სხვებსაც ვუზიარებთ ღვთიურ სიყვარულს და მოვუწოდებთ: „მოინანიეთ და, გთხოვთ, გაჰყევით ქრისტეს.“ ჩვენ

იმათ დახმარებას ვცდილობთ, ვინც იტანჯება. ვცდილობთ, დავეხმაროთ სნეულებს და ვანუგეშოთ ისინი. გვინდა, რომ ცოდვილებმა იცოდნენ: ღმერთს უყვარხარ, დაე, თუნდაც ცოდვილი იყო. მაშინაც კი, თუ არ გწამს, მაშინაც კი, თუ არ მოინანიებ, ჩვენ ვილოცებთ შენი ხსნისათვის. ჩვენ გავაგრძელებთ იესო ქრისტეს საქმეს. ჩვენს წვლილს შევიტანთ მისიანების, მისი ხალხის, ერთობაში. ეს არის ქრისტეს სხეული. ეს არის მისი მისია.

ეს სხეული დედამიწაზე ისევე, როგორც იესო ქრისტე იყო დედამიწაზე. ეს იმასაც ნიშნავს, რომ ამას კიდევ უფრო ღრმა მნიშვნელობა აქვს. ეს იმას ნიშნავს, რომ ქრისტეს სხეული, ჩვენ, იმასვე განვიცდით, რასაც ქრისტე განიცდიდა ამქვეყნად. გაიხსენეთ: როცა სახარებას ვკითხულობთ, ზოგჯერ იესო ქრისტე ძალიან ძლიერი ჩანს. ის დიდ სასწაულებს ახდენდა და ძალიან წარმატებული იყო. ასობით, ათასობით ადამიანი მისდევდა მას და უსმენდა. ძალიან ძლიერი იყო. მას პატივს სცემდნენ და აღფრთოვანებულნი იყვნენ მისით. და მერე, სხვა ადგილას ან სხვა დროს ის უკიდურესად სუსტი ჩანდა. მას აკრიტიკებდნენ, უარყოფდნენ. მიატოვეს კიდევ. აღარავინ მისდევდა. მოწაფეებიც წავიდნენ მისგან. მას საკუთარი თავის დაცვაც კი

არ შეეძლო. ზოგ ადგილას, ზოგ მომენტში ძალიან ძლიერი იყო. სხვა დღეებში, სხვა ადგილებში კი - ძალიან სუსტი. მაგრამ ჩვენ ყველამ ვიცით, რომ სინამდვილეში ის აბსოლუტურად ძლიერი იყო. თუმცა მისი სიძლიერე მის მიერ მომხდარი სასწაულების რაოდენობაში არ მდგომარეობდა, არც მისი მოწაფეების რაოდენობაში. რაში იყო მისი ძალა? მისი ძალა ღვთის მიმართ მის სიყვარულში, ღვთისადმი ერთგულებაში, მის მორჩილებაში იყო. და ამ მორჩილებამ, ამ ერთგულებამ, ამ სიყვარულმა გახადა შესაძლებელი მისი მკვდრეთით აღდგომა და ღვთის სასუფეველში შესვლა.

ეს იყო მისი ძალა. შეხედეთ ქრისტეს სხეულს დღეს, ქრისტეს ეკლესიას. კიდევ ერთხელ, ის არ არის ახალსამოციქულო ეკლესია, როგორც ორგანიზაცია. საქმე ეხება მორწმუნეებს, ხსნის საქმეს. ზოგჯერ, ზოგიერთ ადგილას, ის უკიდურესად ძლიერი ჩანს. გაიხსენეთ წარსული, შესანიშნავი განვითარება. ყოველწლიურად ათასობით, მრავალი ათასი სულიწმიდით აღბეჭდვა. წევრთა რაოდენობის უცაბედი და სწრაფი ზრდა. ზოგიერთ ქვეყანაში ძალიან ბევრი წევრი იყო. ახალსამოციქულო ეკლესიას პატივს სცემენ. ქრისტიანულ რწმენას პატივს სცემენ. ქრისტიანებს პატივს სცემენ. და მათ დიდი გავლენა აქვთ საზოგადოებაზე. ო, ეს ყოველივე ძლიერ შთაბეჭდილებას ტოვებს. სხვა დროს და სხვა ადგილებში კი ქრისტეს ეკლესია, ან ის, რასაც ქრისტეს ეკლესიაში ვხედავთ, უკიდურესად სუსტია. არანაირი წარმატება. ადამიანებს აღარ აინტერესებთ სახარება. ზოგ ადგილებში ქრისტიანებს მხოლოდ იმიტომ სდევნიან, რომ ქრისტე სწამთ და მისდევნენ მას. ისტორია მეორდება. ზოგიერთ ადგილას ის

ზოგჯერ ძალიან სუსტია, ზოგიერთ ადგილას კი - ძალიან ძლიერი.

მაგრამ ჭეშმარიტი ძალა გავლენაში არ არის, არც წევრთა რაოდენობაში და არც ფულში. ჭეშმარიტ ქრისტეს ეკლესიის ძალას, ერთგულ მორწმუნეთა ძალას, რომლებიც ქრისტეს უფლად აღიარებენ, მათი ერთგულება, ქრისტეს მიმართ სიყვარული და მორჩილება წარმოადგენს. და ვინაიდან ისინი ბოლომდე მიჰყვებიან ქრისტეს, მისი ერთგულნი არიან, იცავენ ქრისტეს რჯულს - გიყვარდეს ღმერთი და მოყვასი შენი - აღდგომას გამოსცდიან. ეს არის მათი ძალა. და ამდენად, მოციქულთა მისია მსოფლიოში, მოციქულობის მისია უზრალოდ ჩვენი ეკლესიის წევრთა რაოდენობის გაზრდა არ არის. მათი მისია არ არის ის, რომ ჩვენი ეკლესია ყველაზე მდიდარი გახდეს. ვაუ, მათ ფული აქვთ. არც ის არის მიზანი, რომ ყველაზე გავლენიანი გახდეს. მოციქულთა მისიაა, მორწმუნეებს სახარებისამებრ ცხოვრება ასწავლონ. გააკეთოთ ის, რისი გაკეთებაც იესომ დაგვავალა. ეს არის მოციქულობის ჭეშმარიტი მისია. კიდევ ერთხელ, ქრისტეს ეკლესიის ძალა წევრთა რაოდენობაში, სიმდიდრეში, ფინანსურ სიმდიდრეში, მსოფლიო გავლენაში, მონაწილეობაში ან სხვა რამეში არ მდგომარეობს. მოციქულობის ძალაც არ მდგომარეობს წარმატებაში. საქმე ეხება სიყვარულს, რწმენასა და მორჩილებას. მოციქულები იმისათვის არიან მოვლენილნი, რომ ღვთის ნების აღსრულება გვასწავლონ. ამიტომ ამბობს პავლე, რომ ქრისტე სხეულის თავია, რადგან სწორედ თავი წყვეტს, თუ რა უნდა გააკეთოს სხეულმა. გადაწყვეტილებებს იესო ქრისტე იღებს, ამას კი ძალიან მნიშვნელოვანი შედეგები აქვს ქრისტეს სხეულისათვის, ქრისტეს

მოციქულთა მისიას მორწმუნეთათვის სახარებისამებრ ცხოვრების სწავლება წარმოადგენს.

ეკლესიისთვის. ქრისტეს ჭეშმარიტმა ეკლესიამ იესო ქრისტეს ნება უნდა შეასრულოს. იესო მოვიდა და თქვა: „მე მოვედი, რომ საუკუნო სიცოცხლე მოგცეთ. ჩემი მეუფება არ არის ამქვეყნიური.“ ეს მან ნათლად და მკაფიოდ განაცხადა. სამწუხაროდ, ზევრ ქრისტიანს დაავიწყდა ეს. ახლა ამას ძალიან სერიოზულად ვამბობ. ვერავინ განაცხადებს, რომ იესო ქრისტეს სახელით მართავს ქვეყანას ან ბატონობს მასზე. ვერავინ იტყვის, რომ იესო ქრისტეს დავალებით მიდის ომში. ვერავინ. ვერავინ გამოიყენებს სახარებას ძალადობისა და სიმუღვილის გასამართლებლად. მინდა ეს მკაფიოდ განვაცხადო, ვინაიდან ისეთ ეპოქაში ვცხოვრობთ, როცა ადამიანები ყველაფერს ერთმანეთში ურევენ. ქრისტეს ეკლესიის თავი ქრისტეა. ის წყვეტს, თუ რა მოხდება და რა უნდა გააკეთოს ქრისტეს ეკლესიამ. დამან თქვა: „ჩემი მეუფება არ არის ამქვეყნიური.“ არ შეიძლება ქრისტეს სახელით მართვა. არ შეიძლება ომში წასვლა და იმის მტკიცება, რომ იესომ

გაგზავნა ისინი. და არ შეიძლება ომის, ძალადობისა და სიმუღვილის სახარებით გამართლება. ეს ერთი პუნქტი.

მეორე პუნქტი. იმდენი ქრისტიანია, ვისაც სახარების გასამდიდრებლად გამოიყენება სურს. თქვენთვის ნაცნობია კეთილდღეობის სახარების თეზისი. დღეს ის ძალიან პოპულარულია. თუ ილოცებ, თუ გწამს, თუ გაიღებ შესაწირს, გამდიდრდები, და ყველა შენი პრობლემა გადაიჭრება. სად წერია ეს ბიბლიაში? მე არ ვიცი, ალბათ სხვა ბიბლია უნდა გვქონდეს. იესომ თქვა: „ვერ შეძლებთ, ემსახუროთ ღმერთსაც და ფულსაც.“ არ გამოვა. მას არ უთქვამს: მე ყველა ღარიბის გასამდიდრებლად მოვედიო. არც

მარცხ: ჰელგე მუჟლერის პირველმოციქულად ხელდასხმა
მარჯვ: პირველმოციქული ჰელგე მუჟლერი დამსახურებულ პენსიაში
უშვებს თავის წინამორბედს

ის უთქვამს: მე ყველა მდიდრის გასალარიებლად მოვედიო. არა, მან მხოლოდ ეს თქვა: „მე მოვედი, რათა საუკუნო სიცოცხლე მოგცეთ.“ მისი სურვილი არ ყოფილა ის, რომ ყველა ამქვეყნიური პრობლემა გადაეჭრა. ის ღარიბებთან აიგივებდა თავს. გახსოვდეთ, რომ იესო ქრისტე ღარიბებთან აიგივებდა თავს, სნეულებთან, უარყოფილებთან, ცოდვილებთან. ეს არის სახარება. ეს იმას ნიშნავს, რომ ვერ გამოვიყენებთ სახარებას უბრალოდ ამქვეყნიური საქმეებისთვის. ეს იმას ნიშნავს, რომ ამქვეყნიური სიმდიდრე აუცილებლად კურთხევას არ მოიტანს. ეს იმას ნიშნავს, რომ სიმდიდრე ხელს არ გიშლის გადარჩენაში. ეს იმას ნიშნავს, რომ სიმდიდრე წყევლა არ არის. ეს იმასაც ნიშნავს, რომ სიღარიბე ხსნის გარანტია არ არის. რადგან ღარიბი ხარ, გადარჩები. ამას არაფერი საერთო არა აქვს ხსნასთან. იმისათვის, რომ გადარჩე, ქრისტეს უნდა გაჰყვე და ღვთის ნება შეასრულო. იესომ ღვთის ნება ასე შეაჯამა: „გვიყვარდეს ღმერთი და გვიყვარდეს მოყვასი შენი.“ ძმებო და დებო, ეს არის სახარება. და ეს არის ქრისტეს ეკლესიის მისია. ეკლესიის „თავის“ ნება არ არის ის, რომ ცოდვილი დაისაჯოს ან იძულებით შეიცვალოს და მოიქცეს. იესოს არასოდეს არავისთვის დაუტანებია ძალა. ეკლესიის ამოცანას ცოდვების იერარქიის დადგენა

არ წარმოადგენს. ეს ცოდვები ძალიან მძიმეა, ისინი მომაკვდინებელია. სხვა ცოდვები არც ისე მძიმეა. ჩემი ცოდვები კი საერთოდ არ არის მძიმე. ცოდვების იერარქიის დადგენა არც მოციქულობის და არც ქრისტეს ეკლესიის ამოცანა არ არის. ქრისტეს სურს, რომ გვიყვარდეს ცოდვილები და გადარჩენაში დავეხმაროთ მათ. ცოდვილის მოქცევა მხოლოდ ღმერთისა და ცოდვილის საქმეა. ხსნას ვერავის დავაძალებთ. მოქცევას ვერავის დავაძალებთ და არც გვაქვს ამის სურვილი. ქრისტე თავია. და, რა თქმა უნდა, ყველა წევრი, მორწმუნეები, ამ სხეულის ასოები ვართ. ჩვენთვის ნაცნობია ეს ხატოვანი გამოთქმა.

ჩვენ გვსმენია ამის შესახებ. სხეულის ასოები სრულიად განსხვავებულები არიან. არიან დიდები, პატარები, მდიდრები, ღარიბები. ძალიან ჭკვიანები და სხვები, ნაკლებად ჭკვიანები. ეს ფაქტია. ასოები ძალიან განსხვავდებიან ერთმანეთისგან. და რას ამბობს პავლე ქრისტეს სხეულის ამ მაგალითით: თვითნებური მათგანი საჭიროა. ქრისტეს ეკლესიის წევრთა ასეთი მრავალფეროვნება ღვთის ნებაა. ეს შემთხვევითი არ არის. კარგი, ჩვენ როგორმე თავი უნდა გავართვათ ამ მრავალფეროვნებას, რადგან ყველა მათგანი განსხვავებულია. არა, არა, არა. ეს ღვთის ნებაა. ეს არის სხეულის ამ მაგალითის მნიშვნელობა. მათ განზრახ აქვთ განსხვავებული ნიჭები, განსხვავებული მისიები,

განსხვავებული ამოცანები. ისინი სრულიად განსხვავდებიან ერთმანეთისგან. არიან ძლიერები და არიან სუსტები. აჰ, დიახ, თუ ახლა ძლიერებსა და სუსტებზე ვილაპარაკებთ, მაშინ ვინ არიან სუსტები? თუ კეიპტაუნიდან გადავხედავთ, სუსტები სხვა კონტინენტებზე არიან. ასე? ეს ჩვენი ეკლესიისთვის, როგორც ახალსამოციქულო ეკლესიისთვის, საფრთხეს წარმოადგენს. სულიერ დონეზე რომ გადავიტანოთ, ეს საფრთხეა ქრისტეს ეკლესიისთვისაც. ყველას განსხვავებული დამოკიდებულება აქვს სისუსტის მიმართ. შეიძლება გულახდილი ვიყო? ზოგი ამბობს: „ოჰ, ევროპაში ისეთი სუსტები არიან, მათ წევრთა რაოდენობა კლებულობს. ევროპული რწმენა კლებულობს. ისინი სუსტები არიან, ჩვენ კი ძლიერები ვართ.“ ევროპაში კი ალბათ ასე ამბობენ: „ევროპის ფარგლებს გარეთ, გარკვეულ ქვეყნებში, სახარების, თეოლოგიის ისეთი სუსტი გაგება აქვთ, რომ სამების (სამერთობის) ახსნაც არ შეუძლიათ - აი, ასეთი სუსტი გაგება აქვთ.“ სუსტები არიან ისინი და ამიტომ ამასაც ითმენენ და იმასაც. აი, ასე

ხდება ეს ყოველივე აქ, ეკლესიაში. ისინი სუსტები არიან. ენდეთ ჩემს გამოცდილებას. ჩვენ ყველა, გამონაკლისის გარეშე, სხვის თვალში სუსტები ვართ. ჩვენ ყველანი. ყოველთვის არის ვიღაც, ვისაც ჰგონია, რომ ვიღაცა სუსტია, ის კი - ძლიერი. მაგრამ ქრისტესთვის მნიშვნელოვანია სწორედ ის, თუ როგორ ვეპყრობით სუსტებს. „რაც გაუკეთეთ ამ ჩემს უმცირეს მძათეგანს, მე გამიკეთეთ.“ ძმებო და დებო, მაპატიეთ, თუ ცოტა სერიოზული ვარ. მაგრამ ეკლესიის მომავლისათვის ძალიან მნიშვნელოვანია იმის მიხედვით, რომ ვიღაცას ერთი ჰგონია სუსტი, სხვას კი - მეორე. არ ვკამათობ იმაზე, თუ რომელია მართალი და რომელი არა. ყველა ჩვენთაგანს მხოლოდ ამას ვეტყვი: გაიხსენეთ, რა თქვა იესომ: „რაც გაუკეთეთ ამ ჩემს უმცირეს მძათეგანს - ე.ი., როგორ ვეპყრობით იმას, ვინც თქვენს თვალში ძალიან სუსტია -, მე გამიკეთეთ.“ ეს არის არსებითი ჩვენი ეკლესიის მომავლისა და ერთიანობისთვის. ის, თუ როგორ ვეპყრობით სუსტებს, ჩვენს შორის ქრისტეს სუფევაზე მოწმობს. გთხოვთ, ჩაინერგოთ ეს აზრები თქვენს გულსა და სულში, მომავლისთვისაც.

სხეულის ასოების სისუსტე და მრავალფეროვნება ხელს ვერ შეუშლის სხეულის სრულყოფას. სულიწმიდა კვლავ გააგრძელებს თავის საქმეს და სრულყოფს მას. ცხადია, ამ სრულყოფას დღეს ვერ დავინახავთ. ვერავითარ შემთხვევაში, რამეთუ სრულყოფილება არ არის ხილული. ყველაგან ღარიბ ცოდვილებს ვხედავთ. მაგრამ ვიცით, ვიცით, რომ სულიწმიდა სრულყოფილ საქმეს აკეთებს, და რომ ის ბოლომდე მიიყვანს ხსნის საქმეს, და რომ ქრისტეს სასძლო მომზადებული იქნება. რა არის მნიშვნელოვანი შენთვის, ჩემთვის? ჩვენი ერთგულება, ჩვენი სიყვარული, ჩვენი მორჩილება აქ და დღეს, იმ პირობებში, რომელშიც ვცხოვრობთ. მნიშვნელოვანი ის არის, თუ როგორ ვეპყრობით ცოდვილებს, სუსტებს, მოყვასს. ისინი, ვინც მიჰყვებიან ქრისტეს და უფლად აღიარებენ მას, აღდგომას გამოსცდიან.

ძირითადი აზრები

ეკლესია იმაზე მოწმობს, რომ ქრისტე დედამიწაზე სუფევს. ეკლესიას ქრისტე ხელმძღვანელობს. ეკლესიის წევრები ქრისტეში არიან გაერთიანებულნი და ერთმანეთს ემსახურებიან. სულიწმიდა ეკლესიას ქრისტეს მეორედ მოსვლისთვის ამზადებს.

ჯერ კიდევ არის ადგილი უფლის სუფრასთან

წარმოიდგინე, საზეიმოდ გაწყობილ სუფრასთან მოხვდი - და თითქმის ყველა ადგილი დაკავებულია. აქეთ-იქით იხედები, ცოტას ყოყმანობ და საკუთარ თავს ეკითხები: არის აქ საერთოდ ჩემთვის ადგილი?

სწორედ ეს სურათი მოიშველია პირველმოციქულმა ჰელგე მუჩლერმა შტენდალში 2026 წლის 31 მაისს (გერმანია) - თავის პირველ ღვთისმსახურებაზე პირველმოციქულის რანგში.

სამერთი (სამეზბის) ღმერთის სუფრასთან

სულთმოფენობიდან ერთი კვირის შემდეგ ეკლესია სამეზბის დღესასწაულს აღნიშნავს - ღვთის სამერთობის დღეს.

სამეზბის (სამერთობის) საიდუმლო პირველმოციქულმა იესოს ამ სიტყვებით შეაჯამა: „როგორც შენ ჩემში ... მე კი - შენში.“ მამა, ძე და სულიწმიდა განსხვავებულნი არიან, თუმცა სრულიად ერთნი - სიახლოვით, ნდობით, ურთიერთობითა და სიყვარულით. ამის საილუსტრაციოდ პირველმოციქულმა სამეზბის ცნობილი სურათი ახსენა: მაგიდასთან სამი ფიგურა ზის, ერთმანეთისკენ მიბრუნებულნი მშვიდისაზიად,

შუაში კი სასმისია. და შემდეგ მნიშვნელოვანი მზერა, რომელიც მაგიდის თავისუფალი მხარისკენ არის წარმართული: „აქ კიდევ არის ადგილი.“

„რათა ისინიც იყვნენ ჩვენში“

იესო არა მხოლოდ თავისი მოწაფეებისა და მოციქულებისთვის ლოცულობდა, არამედ ყველა ჩვენთაგანისთვისაც, შენთვის და ჩემთვის; სადაც არ უნდა იყო, იესო ლოცულობს შენთვის.“ პირველი დიდი აღთქმა ასეთია: არავინ რჩება ამ ლოცვის მიღმა.

„ამ სუფრასთან შენთვისაც არის ადგილი, ჩემთვისაც და ყველასთვის, მთელი თემისთვის. ღმერთი სიყვარულია, სიყვარული კი იმისკენ გვიბიძგებს, რომ ადგილი გავათავისუფლოთ ამ სუფრასთან.“ იესო ქრისტეს სურვილი სწორედ ის არის, რომ ადამიანებმა გარედან კი არ უყურონ ღმერთს, არამედ მასთან თანაზიარებაში იქნან მიღებულნი.

გუნდმა ღვთისმსახურება მუსიკალურად გააფორმა.

როგორ მოვხვდეთ ამ სუფრასთან? პირველმოციქულმა ღვთის მიწვევა დაასახელა - მისი სიტყვის მეშვეობით, წყლისა და სულისგან ხელახლა დაბადებით დაწმიდა ზიარებით, როგორც სუფრაზე გაწყობილი საჭმელ-სასმელით. „ღმერთმა ყველა ჩვენთაგანს დაუწერა მოსაწვევე ბარათი: მაშ, „მოდი და ადგილი დაიკავე ამ სუფრასთან.“

ადამიანს არ სჭირდება ამ თანაზიარების დამსახურება. რწმენა ნდობასა და ადგილის დაკავებას ნიშნავს.

„რათა ყველა ერთი იყოს“

იესოს მეორე თხოვნა ასე ჟღერდა: „რათა ყველა ერთი იყოს“. პირველმოციქულმა ხაზგასმით აღნიშნა, რომ „ყველა“ ნამდვილად ყველას გულისხმობს: არიან სუსტები და ძლიერები, დიდები და პატარები, მდიდრები და ღარიბები. არიან პროგრესულად მოაზროვნეები და კონსერვატორები. დაე, ყველა ერთი იყოს.“

„ჩვენ არ გვევალება და არც არის აუცილებელი, რომ ყველანი ერთნაირად ვფიქრობდეთ და ვგრძნობდეთ, ერთნაირი თვალსაზრისი გვქონდეს ან პირადად ყველასთან ვმეგობრობდეთ. ეს სულაც არ იგულისხმება აქ.“ ერთობა იქ წარმოიქმნება, სადაც განსხვავებული ადამიანები ერთსიყვარულსა და ერთ მიზანზე არიან ორიენტირებულნი: ქრისტეს მეორედ მოსვლაზე.

მაგრამ რეალობა ხშირად სულ სხვაგვარია. პირველმოციქულმა მუჩლერმა ისაუბრა დარღვეული თანაზიარების სუფრაზე: „აღამ და ევედან მოყოლებული ეს ურთიერთობები დარღვეულია.“ მსგავსი რღვევები თავს იჩენდა და იჩენს საკუთარ თავთან, მოყვასთან და ღმერთთან ურთიერთობებში: როდესაც ადამიანები საკუთარ

თავს უღირსად თვლიან, შინაგანად შორდებიან სხვებს ან ღმერთს თვითნათი ცხოვრებიდან განდევნიან.

უკან დასაბრუნებელი გზა ადამიანური მიღწევებით კი არ იწყება, არამედ ქრისტეს ჯვარცმით. იქ ვლინდება ღმერთი როგორც მოსიყვარულე, იქ ხდება შერიგება შესაძლებელი. „ღმერთია ის, იესო ქრისტეა ის, ვისაც სურს, რომ სკამი თანაზიარების სუფრას მიუდგას.“

„და ირწმუნოს ქვეყანამ“

იესოს მესამე თხოვნა გარეთკენ, ქვეყნისკენ არის მიმართული: „და ირწმუნოს ქვეყანამ“. ეს ქვეყანა უნდობლობით, შიშითა და დარღვეული ურთიერთობებით ხასიათდება. და მაინც, ადამიანის გულში დიდი ნატვრა რჩება, „... რამეთუ ჩვენ, ადამიანებს, ეს გვაერთიანებს; ჩვენი ადამიანური ბუნება, ჩვენი ნატვრაა ის, რომ კვლავ დავიკავოთ ადგილი ამ სუფრასთან და მშვიდობა გვქონდეს.“ ნდობა გაიზრდება, თუ ადამიანები იგრძნობენ, რომ ეკლესიაში - მიუხედავად ყველა არასრულყოფილებისა - ნამდვილი თანაზიარების სუფრა არსებობს: „ჩვენ ვიზიემებთ ღმერთს, ვინაიდან შევიცნობთ, თუ რამდენად მშვენიერია იგი.“

მანამდე კი ძალაშია ეს მოწვევა: სუფრა გაწყობილია, ადგილი თავისუფალია - და ქრისტე სკამს მიუდგამს გაწყობილ სუფრას.

ძირითადი აზრები

იოან. 17, 20, 21

„მარტო მათთვის როდი გვედრები, ვისაც ვწამვარ მათივე სიტყვით. რათა ყველანი ერთი იყვნენ, როგორც შენ, მამაო, ჩემში, ხოლო მე - შენში, და ირწმუნოს ქვეყანამ, რომ შენ მომავლინე.“

მამის, ძისა და სულიწმიდის სრული ერთობით ღმერთი სიყვარულია. სამღვდელმთავრო ლოცვაში იესო ითხოვს, რომ ამ სიყვარულში მიგვიღონ, რომ ყველა ერთი ვიყოთ და რომ ქვეყანამ იხილოს ეს და იწამოს.

ხაზინდარი (საჭურისი) ეთიოპიიდან

ხაზინდარი (საჭურისი) ეთიოპიიდან

ერთ დღეს ანგელოზი მივიდა
ფილიპესთან, იერუსალიმის
ეკლესიის დიაკვანთან, და
უთხრა: „ადექი და წადი

იმ გზაზე, რომელიც
იერუსალიმიდან
სამხრეთისკენ მიდის!“

ფილიპე დაემორჩილა. ეს
იყო უკაცრიელი ადგილი.
გზაში ეტლი დაინახა. მასში
ერთი გავლენიანი კაცი იჯდა
ეთიოპიიდან, ხაზინდარი,

ანუ ადამიანი, რომელიც
დედოფლის ფულზე
იყო პასუხისმგებელი.
ეს ხაზინდარი
იერუსალიმში
სალოცავად იყო
ნამყოფი და ახლა თავის
ქვეყანაში ბრუნდებოდა.
სულიწმიდამ უთხრა

ფილიპეს: „მიდი და ახლოს
დაუდექი მაგ ეტლს.“ ფილიპე
ასეც მოიქცა. მან გაიგონა, თუ
როგორ კითხულობდა კაცი
ხმამაღლა წინასწარმეტყველ
ესაიას წიგნიდან. იქ საუბარი
იყო ადამიანზე, რომელიც
კრავივით დუმს.

ფილიპემ ჰკითხა: „თუ
გესმის, რასაც კითხულობ?“
საჭურისმა უპასუხა:

„როგორ გავიგებ, თუ არავინ
განმიმარტავს?“

ფილიპე ეტლში ავიდა
და გვერდით მიუჯდა
მას, და აუხსნა, რომ
წინასწარმეტყველი იესოზე
საუბრობდა. ხაზინდარი
ყურადღებით უსმენდა.
ფილიპე მოუყვა, თუ რას
ასწავლიდა იესო ადამიანებს.
როცა გზა განაგრძეს, ერთ
წყლიან ადგილს მიადგნენ.
კაცმა ხელი გაიშვირა

წყლისკენ და იკითხა:

„შეგიძლია მომნათლო?“

ორივე წყალში შევიდა და
ფილიპემ მონათლა საჭურისი.

როცა წყლიდან ამოვიდნენ,

ფილიპე უცბად გაქრა. ღმერთმა იგი

სხვა ადგილას გადაიყვანა. საჭურისს ფილიპე

ადარ უნახავს, მაგრამ ძალიან გახარებული იყო,

რომ შეხვდა მას და ბედნიერი გაუდგა გზას

შინისკენ.

სტუმრად რუსლანთან ალმაატაში (ყაზახეთი)

მე რუსლანი ვარ, ეს კი ჩემი უმცროსი და სოფიაა. ჩვენ ალმაატაში ვცხოვრობთ. ყაზახეთი დიდი ქვეყანაა, რომელიც რუსეთის სამხრეთით მდებარეობს. ყაზახურ ენასთან ერთად ბევრი ადამიანი რუსულადაც ლაპარაკობს.

ცოტა ხსნის წინ მე და სოფიას პატარა და შეგვეძინა - ალისა.

აქ ჩემს ოჯახს ხედავთ. მე ათი წლის ვარ და სკოლაში დავდივარ. ყველაზე მეტად მათემატიკა, ხელოვნება, სპორტი და ისტორია მომწონს. ასევე მიყვარს გეოგრაფია და სიამოვნებით ვსწავლობ ქალაქებსა და მათ ღირსშესანიშნაობებს. სოფია მეორე კლასშია. მამაჩემი ბანკში მუშაობს, დედა კი ჩვენზე, ბავშვებზე ზრუნავს.

მამასთან ერთად ვვარჯიშობ ხოლმე და ეს ძალიან მომწონს. ასევე მომწონს სამაგიდო და კომპიუტერული თამაშები. ზოგჯერ მთელი ოჯახი კინოში დავდივართ, სადამოს კი კოცონთან ვვახშმობთ. მომწონს, როცა ყველა ერთად ვართ. გარდა ამისა, ხშირად ვარ ბუნებაში და ცხოველებს ვაკვირდები. ცხოველები ძალიან მიყვარს!

და კიდევ, ძალიან მიყვარს
მაკარონი. ყაზახურ
რესტორნებში მას ხშირად ჯერ
კიდევ ხელით ამზადებენ.

ყაზახეთში სხვადასხვა ხალხი
ცხოვრობს და ყველას ერთმანეთთან
მეგობრული ურთიერთობა აქვს. ჩვენს კულტურაში ბევრი
რამ არის გადმოღებული მეზობელი ქვეყნებიდან: ჩინეთიდან,
მონღოლეთიდან, ყირგიზეთიდან და რუსეთიდან. ერთ-ერთ
ყაზახურ ტრადიციას სიმღერაში შეჯიბრება (შაირობა) წარმოადგენს,
რომელსაც აითისს (Aitys) უწოდებენ. ამ დროს ერთმანეთს ორი
იმპროვიზაციის უნარის მქონე პოეტი და მომღერალი ეჯიბრება. ისინი
ტრადიციულ მუსიკალურ ინსტრუმენტზე უკრავენ, რომელსაც დომბრა
ეწოდება, და ერთმანეთს სპონტანურად გართიმული ლექსებით (შაირებით)
პასუხობენ.

მე ვამაყობ იმით, რომ ყაზახეთში ვცხოვრობ. ჩვენი ქვეყანა უზარმაზარია და აქ
სრულიად განსხვავებული ლანდშაფტებია. დასავლეთსა და ჩრდილოეთში ძირითადად
ვრცელი, ბრტყელი სტეპებია, სამხრეთ-აღმოსავლეთსა და ჩრდილოეთ-აღმოსავლეთში კი,
პირიქით, — მაღალი მთები, მათ შორის კი
მრავალი მდინარე და ტბაა.

მე მწამს ღმერთის და მჯერა, რომ ის
ყოველთვის ჩემთან არის. ყოველ კვირადღეს
ოჯახთან ერთად ეკლესიაში დავდივარ.
მორწმუნეთა წრეში ყოველთვის თბილი და
შინაურული ატმოსფეროა.

იმაზე მეტი, ვიდრე უბრალოდ წესი: წმიდა ზიარება

მონაწილის, „მამაო ჩვენო“ და შენდობითი ლოცვის შემდეგ ყურადღება ღვთისმსახურების ცენტრისკენ არის მიმართული: წმიდა ზიარებისკენ. ის, თუ რატომ არის შესაწირის ლოცვა, სეფისკვერის გამონაწილება-კურთხევა და მიღება გაცილებით მეტი, ვიდრე დადგენილი წესები, და როგორ ხვდება ქრისტე თავის თემს მათი აღსრულებისას, ამ მოძღვრებითი წერილის მეორე ნაწილშია ნაჩვენები.

ე. წ. შესაწირის ლოცვა ღვთისმსახურების ფარგლებში წარმოთქმული მეორე თავისუფალი ლოცვაა. ის წარმოთქმის აბსოლუციის (ცოდვათა მიტევების) შემდეგ და უშუალოდ წმიდა ზიარების წინ. შესაწირის ლოცვის ყურადღების ცენტრში იესო ქრისტეს მსხვერპლი და ხსნასთან დაკავშირებული სიკეთეებია მოქცეული. ყოველივე ამისათვის მაღლობა შეგვიძლია გადავუხადოთ ძე-ღმერთს, რომელიც იესო ქრისტეში განკაცდა, და სულიწმიდას, რომელიც ეკლესიაში მოქმედებს.

მაღლი იესო ქრისტეს იმისთვის შეიძლება შევწიროთ, რომ გოლგოთაზე გაღებული მისი მსხვერპლის წყალობით ცოდვათა მიტევება და საიდუმლოები გახდა შესაძლებელი. მაღლიერი იმისთვის შეიძლება ვიყოთ, რომ ადამიანს, რომელიც ჭეშმარიტად ინანიებს, ცოდვები მიეძევა. ამ ადგილას ისიც შეიძლება ვითხოვოთ, რომ სულიწმიდამ მოგვცეს ძალა, რამეთუ შემდგომში თავი ავარიდოთ ცოდვას, ვძლიოთ ბოროტს და ღირსება მოვიპოვოთ.

მადლობა უნდა გამოვხატოთ ასევე ეკლესიის დაარსებისა და მოციქულთა მოვლინებისთვის, რომელთა მეშვეობითაც სახარების წმიდად უწყება, ცოცხლებისა და მკვდრებისათვის საიდუმლოების მთელი სისრულით მინიჭებაა შესაძლებელი. გარდა ამისა, მადლობას იმისთვისაც ვიხდით, რომ წმიდა ზიარების აღსრულება შეგვიძლია, რომლის დროსაც ქრისტეს ხორცსა და სისხლს ვეზიარებით ჩვენდა სახსენლად.

თხოვნა სულიწმიდის მიმართ

სულიწმიდის მოხმობას - ეპიკლესეს - შესაწირის ლოცვაში თავისი ადგილი უნდა ჰქონდეს. ეს ხდება იმ შეგნებით, რომ არა მხოლოდ საიდუმლოები და ამით წმიდა ზიარებაა მჭიდროდ დაკავშირებული სულიწმიდასთან, არამედ ქრისტიანის ცხოვრებაც სულისმმართველობის ქვეშ უნდა წარიმართებოდეს (გალ. 5, 18).

სულიწმიდა ღმერთის სუფევაა ზეცად ამაღლებასა და ქრისტეს მეორედ მოსვლას შორის პერიოდში. ის არის „სხვა ნუგეშისმცემელი“ (თანამდგომი), რომელიც ქრისტეს სიტყვასა და საქმეს გვახსენებს და აქტუალურს ხდის მას (იოან. 14, 26). სულიწმიდა ქრისტეს განადიდებს, ის ეკლესიაში მის სუფევას განაპირობებს და მოწმობს მასზე (კატ. 3. 4. 13). ამდენად, მართებულია კატეხიზმოში ნათქვამი: „ეკლესია და სულიწმიდა ერთ მთლიანობას წარმოადგენს“ (კატ. 3. 5. 5. 1).

წმიდა ზიარებისა და სულიწმიდის ურთიერთმიმართების შესახებ კატეხიზმოში ნათქვამია: „პურისა და ღვინის წმიდა ზიარებისათვის გამოწაფილება-კურთხევა მხოლოდ იმიტომ არის შესაძლებელი, რომ ამ პროცესში სულიწმიდაა მოქმედი; ამდენად, ადამიანური სიტყვების მეშვეობით სულიწმიდის ძალა ღვთიურ რეალობას ქმნის. სრულფასოვანი ზიარება - ქრისტეს ხორცისა და სისხლის ჭეშმარიტი სუფევა - მაშინ ხორციელდება, როცა სულიწმიდის ძალა წარმართავს მას და ზიარების ელემენტების გამოწაფილება-კურთხევა (კონსეკრაცია) მოციქულთა მიერ გაცემული უფლებამოსილების საფუძველზე ხდება“ (კატ. 3. 5. 5. 2).

ამდენად, შესაწირის ლოცვაში სულიწმიდას პირდაპირ უნდა მივმართოთ და მისი ზემოქმედებისთვის ვილოცოთ. ამავე დროს, სულიწმიდას ისიც უნდა ვთხოვოთ, რომ ყველამ ღირსეულად და საკუთარი ხსნისათვის მიიღოს წმიდა ზიარება.

მომზადება და გამოწაფილება-კურთხევა

შესაწირის ლოცვის შემდეგ ღვთისმსახურების ხელმძღვანელი ამბობს სიტყვებს, რომლებიც კონსეკრაციის მოქმედების აქტს აღნიშნავს: „ახლა კი ვიზეიმოთ წმიდა ზიარება.“ ამ სიტყვებით ცხადი ხდება, რომ წმიდა ზიარება ყოველთვის თანაზიარების ტრაპეზია. ისინი, ვინც სამერთი ღმერთის სახელით შეიკრიბნენ, ახლა ერთად ზეიმობენ წმიდა ზიარებას, რომელშიც მკვდრეთით აღმდგარი უფალი რეალურად სუფევს. ზიარების თასებისათვის სახურავის ახდა, როგორც წესი, ღვთისმსახურების ხელმძღვანელის მიერ კი არ ხდება, არამედ მღვდლების მიერ, რომლებიც ამისთვის წინასწარ არიან განწესებული. თუ ადგილზე სხვა მღვდლები არ იმყოფებიან, ამ მღვდელმოქმედების აღსრულება დიაკვნებსაც შეუძლიათ. ამ აქტის მეშვეობით ბუნებრივი ელემენტები, რომლებიც წმიდა ზიარებისთვის არის აუცილებელი, ხელმისაწვდომი ხდება. ბუნებრივი ელემენტები - პური და ღვინო - სახეზეა. ამას მოსდევს მკაფიო დადასტურება შემდეგი სიტყვებით: „უფლის ტრაპეზი უკვე მზად არის.“ საკურთხეველი ახლა მაგიდას წარმოადგენს, რომლის ირგვლივაც იესო თემთან ერთად ზიარებას ზეიმობს.

წმიდა ზიარებაში იესოს მიერ გოლგოთაზე გაღებული მსხვერპლი, ასევე ქრისტეს ხორცი და სისხლი, მხოლოდ მაშინ სუფევს, როცა ამ მღვდელმოქმედებას უფლებამოსილი სასულიერო პირი აღასრულებს. მოციქულების გარდა ეს უფლებამოსილება მარტო სამღვდლო პირებს აქვთ.

იმისათვის, რომ სრულფასოვანი წმიდა ზიარება აღესრულოს, აუცილებელია მოციქულთა მსახურებიდან მიღებული უფლებამოსილება, ელემენტები - პური და ღვინო, ასევე ზიარების

ფორმულის წარმოთქმა. უნებლიე სიტყვიერი შეცდომები ხელს არ უშლის ამ საიდუმლოს აღსრულებას; სრულფასოვანი ზიარების აღსრულებას ვერ აზიანებს ვერც ღვთისმსახურების ხელმძღვანელის რწმენაში დაეჭვება და ვერც სხვა მისი ადამიანური სისუსტეები. საიდუმლოს უფალი იესო ქრისტეა, მან დააწესა იგი, მან მიანიჭა მის აღმასრულებელს უფლებამოსილება, სულიწმიდა კი ამოქმედებს მას.

ფორმულა და მისი მნიშვნელობა

კონსეკრაციის ფორმულა სავალდებულოა ყველა ახალსამოციქულო ზიარებისათვის და ასე ჟღერს: „ღვთის, მამის, მისა და სულიწმიდის სახელით, ვანაწილებ (ვაკურთხებ) პურსა და ღვინოს წმიდა ზიარებისათვის და მასზედ ვდებ ერთხელ და სამარადჟამოდ გაღებულ მსხვერპლს იესო ქრისტესი. რამეთუ უფალმა აიღო პური და ღვინო, მადლი შესწირა და თქვა: 'ეს არის ჩემი სხეული თქვენთვის გატეხილი. ეს არის ჩემი სისხლი ახალი აღთქმისა, მრავალთათვის დათხეული ცოდვათა მისატევებლად. ჭამეთ და სვით! და ჰყავით ეს ჩემდა მოსახსენებლად. ვინაიდან ყოველთვის, როცა ამ პურს ჭამთ და ამ სასმისს სვამთ, უფლის სიკვდილს იუწყებით, ვიდრე მის მეორედ მოსვლამდე. ამინ!“

სამნაწილიანი კონსეკრაციის ფორმულა წმიდა სამების მოხმობით იწყება. ამით ნათელი ხდება, რომ საიდუმლოს მოქმედი პირი ღვთისმსახურების ხელმძღვანელი კი არ არის, არამედ მხოლოდ და მხოლოდ სამერთი ღმერთია. ყველაფერი, რაც ამის შემდეგ ხდება, ღვთის ნებით და სულიწმიდის ძალით აღსრულება. კონსეკრაცია პურსა და ღვინოს ეხება, მხოლოდ ისინი შეიძლება ქრისტეს ხორცისა და სისხლის მატარებლები იყვნენ. საიდუმლოთა

საშუალებები და მათი თვისებები რწმენის საგანიც კი არის. რწმენის მეშვიდე სიმბოლოში ნათქვამია, რომ ზიარება „უფუარი პურითა და ღვინით სრულდება“ (კატ. 2. 4. 7). რწმენის მეშვიდე სიმბოლოში იმაზეც არის მითითებული, რომ წმიდა ზიარების საფუძველს იესოს მიერ გოლგოთაზე გაღებული მსხვერპლი წარმოადგენს. იესო ქრისტეს მიერ ერთხელ და სამარადჟამოდ გაღებული მსხვერპლი ზიარების აღსრულებაში სუფევს, რამეთუ ზიარებაში მონაწილეებმა უფლის სამსხვერპლო სიკვდილის შესახებ დარწმუნებით იუწყონ (კატ. 8. 2. 13).

ამის შემდეგ ციტირებულია იესოს სიტყვები („რამეთუ უფალმა აიღო პური და ღვინო, მადლი შესწირა და თქვა“), რომლებიც მან ზიარების დაწესების დროს წარმოთქვა. ზიარების ფორმულის ეს ნაწილი 1. კორ. 11, 23-25-სა და მათ. 26, 26-28-ს ეყრდნობა. ზიარებისას პურისა და ღვინის სახით ქრისტეს ხორცისა და სისხლის მიღება ხდება. იესოს მიერ გაღებული მსხვერპლით ახალი აღთქმა დაიდო, რომელშიც წილი ყველას შეიძლება ჰქონდეს, ვისაც სწამს იესო ქრისტე და მონათლულია.

კონსეკრაციის შედეგად და წმიდა ზიარების დაწესების სიტყვების წარმოთქმით პურისა და ღვინის სუბსტანცია არ იცვლება. პირიქით, მას იესოს ხორცი და სისხლი ემატება (კონსუბსტანცია). წმიდა ზიარებაში პური და ღვინო ადამიანურ ბუნებას შეესატყვისება, ხოლო ხორცი და სისხლი ქრისტეს ღვთიურ ბუნებას. პური და ღვინო ქრისტეს ხორცისა და სისხლის არც მეტაფორაა და არც სიმბოლო; პირიქით, ქრისტეს ხორცი და სისხლი ჭეშმარიტად მყოფობს, ე. ი., იესო სხეულებრივად სუფევს. ამგვარ მყოფობას რეალურ არსებობას უწოდებენ (კატ. 8. 2. 12).

იესოს სიტყვები „ეს ჰყავით ჩემს მოსახსენებლად“ ორ ასპექტს მოიცავს: იესოს ეს სიტყვები ცხადყოფს, რომ ამ საიდუმლოს აღსრულება ერთჯერადი არ უნდა იყოს, იესო მის განმეორებით აღსრულებას ბრძანებს. მაშასადამე, წმიდა ზიარების განმეორებითი აღსრულება, რომელიც ყველა ეკლესიაში გვხვდება, მხოლოდ იმ ტრადიციის საფუძველზე არ ხდება, რომელიც ადრეულ ქრისტიანულ ეკლესიაში ჩამოყალიბდა, არამედ იესოს ბრძანების საფუძველზე ზიარების დაწესებისას. რამდენჯერ უნდა აღსრულდეს ზიარება, იესოს ამ სიტყვაში ნათქვამი არ არის. როგორც მოციქულთა საქმეები 2, 42. 46 გადმოგვცემს, იერუსალიმის პირველი ქრისტიანული თემი „გამუდმებით მოციქულთა მოძღვრებაში, თანამოზიარობაში, პურის გატეხასა და ლოცვებში“ იყო. აქედან გამომდინარე, ზიარება შედარებით ხშირად ტარდებოდა.

ამასთანავე, ისიც ნათლად არის გამოხატული, რომ ზიარების ყოველი აღსრულებისას წმიდა ზიარების დაწესებასა და იესოს სამსხვერპლო სიკვდილს იხსენებდნენ. ამიტომაც არის ზიარება მოსაგონარი ტრაპეზი („მოსაგონარი ტრაპეზის“ ცნებასთან დაკავშირებით იხ. კატ. 2. 8. 2).

ზიარების ფორმულის დასკვნითი წინადადება (1. კორ. 11, 26) ზიარების მნიშვნელობაზე ლაპარაკობს მათთვის, ვინც ამ საიდუმლოში მონაწილეობდა. ზიარების თავდაპირველ გადმოცემას ეს წინადადება სავარაუდოდ მერე დაემატა, ის პავლე მოციქულისგან მოდის და ამბობს: „ვინც ეზიარება პურსა და ღვინოს, იესოს სიკვდილის მაცხოვრებელ მნიშვნელობას აღიარებს.“ მომდევნო წინადადება: „ვიდრე [უფალი] მოვიდოდეს“ იმაზე მიუთითებს, რომ წმიდა ზიარება და მასთან ერთად ყველა დანარჩენი საიდუმლო ხსნის აუცილებელ საშუალებას წარმოადგენს ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე.

საიდუმლოს მიღება

ზიარების ელემენტების კონსეკრაციის შემდეგ ჯერ ღვთისმსახურების ხელმძღვანელი და სხვა სასულიერო პირები ეზიარებიან. ამით ნათელი ხდება, რომ სასულიერო მსახურება და საიდუმლო უფლის მაღლია თემისათვის.

ამის შემდეგ თემს წმიდა ზიარების მისაღებად იწვევენ. სიტყვებით: „ახლა კი უფალი წმიდა ზიარებაზე გიწვევთ“ ცხადი ხდება, რომ თანაზიარების სუფრასთან იესო ქრისტე უხმობს; ის მსახურების ხელმძღვანელი კი არ არის, არამედ თავად უფალია.

ნაკურთხ სეფისკვერს მღვდელი შემდეგი სიტყვებით აწვდის მორწმუნეს: „იესოს ხორცი და სისხლი შენთვის შეწირული.“ სეფისკვერის მიწოდების ფორმულაში კიდევ ერთხელ ესმება ხაზი იმას, რომ სეფისკვერით მისი მიმღები იესოს ჭეშმარიტ ხორცსა და სისხლს ეზიარება. ამდენად, აუცილებელია, რომ სეფისკვერის მიწოდება ღირსეული ფორმით ხდებოდეს. როცა თემის წევრები ნაკურთხ სეფისკვერს ერთად იღებენ, ეს იმის მაჩვენებელია, რომ ზიარება თანაზიარების ტრაპეზიც არის. ამასთან დაკავშირებით კატ.

8. 2. 10-ში ნათქვამია: „წმიდა ზიარება სამი თვალსაზრისით წარმოადგენს თანაზიარების ტრაპეზს: ზიარების აღსრულებისას განკაცებული და განდიდებული ღვთის ძე თანაზიარებას, პირველ რიგში, მოციქულებთან ამყარებს. აქ წმიდა ზიარების დაწესების თავდაპირველი სიტუაცია მეორდება. ზიარების აღსრულებისას მკვდრებით აღმდგარი უფალი თანაზიარებას ამყარებს ასევე მორწმუნესთან, რომელიც ღირსეულად და საკუთარი ხსნისათვის იღებს ზიარებას. გარდა ამისა, წმიდა ზიარებაში თანაზიარება თემის წევრებსაც აქვთ ერთმანეთთან.“

ზიარების აღსრულების დასასრული

სეფისკვერის თასების დახურვა იმის ნიშანია, რომ ზიარება დასრულდა. ახლა კი წმიდა ზიარებისათვის აუცილებელი ძღვენი აღარ სუფევს. ზიარების ელემენტები, რომელთა გამოწვლილება-კურთხევა მოხდა, აღარ შეიცავს ქრისტეს ხორცსა და სისხლს. ნაკურთხი სეფისკვერები მჭიდრო კავშირშია ზიარების მთელ პროცესთან და მათი გამოცალკევება არ შეიძლება. კატ. 8. 2. 12-ში ნათქვამია: „ნაკურთხ სეფისკვერებში იესოს ხორცისა და სისხლის სუფევა გრძელდება მანამ, ვიდრე იგი მისთვის განკუთვნილ მიმღებს არ მიაღწევს.“ ეს წინადადება იმ კონკრეტულ მოზიარე თემს უნდა მიმართავდეს, რომლის წევრებიც ნაკურთხი სეფისკვერების უშუალო მიმღებებად ითვლებიან.

სარედაქციო კოლეგია:

გამომცემელი: ჟან-ლუკ შნაიდერი, იუბერლანდშტრასე 243, 8051 ციურიხი / შვეიცარია

შპს ფრიდრიხ ბიშოფის გამომცემლობა, ფრანკფურტერშტრასე 233, 63263 ნოი-იზენბურგი / გერმანია

რედაქტორი: სიმონ ჰაინიგერი

პროგრამა

04.10.2026	დინსლაკენი (გერმანია)
10.10.2026	ოკლენდი (ახალი ზელანდია)
11.10.2026	ოკლენდი (ახალი ზელანდია)
24.10.2026	ზონგო (კონგოს დრ)
25.10.2026	ბანგური (ცენტრ. აფრიკის რესპუბლიკა)
01.11.2026	თუთლინგენი (გერმანი)
08.11.2026	საუთ ბენდი (აშშ)
22.11.2026	ციურიხი-ზეეზახი (შვეიცარია)
29.11.2026	აბიჯანი (სპილოს ძვლის სანაპირო)
06.12.2026	ჰერფორდი (გერმანია)
13.12.2026	მბომბელა (სამხრეთ აფრიკა)
20.12.2026	ბარნიმი (გერმანია)
25.12.2026	ბრაუნშვაიგი (გერმანია)

New Apostolic Church
International

